

pouhé »vniknutí« t. j. vkročení do cizího domu nebo příbytku proti vůli oprávněného. Není pak naprosto zapotřebí, aby snad ke vniknutí došlo přes skutkem uplatňovaný odpor oprávněného, stačí nejen, byla-li vůle oprávněného, proti níž vniknutí směřuje, nebo které nedbá, vyjádřena jakýmkoli jiným způsobem, nýbrž i, bylo-li jí vnikajícím pouze předpokládati, s ní i jen počítati. Rozsudek, který zdůrazňuje, že nevyšlo na jevo, že by se byli demonstranti, vcházejíce do továrny, zprotivili nějakému protitlaku a že by jej byli musili odstraniti, vychází arci i tu opět zřejmě z mylného hlediska opácného, jemuž ostatně způsobem jakoukoli pochybnost vylučujícím propůjčuje výraz již tím, když v úvodě rozhodovacích důvodů jako pojmový znak zločinu dle druhé věty § 83 tr. zák. předpokládá vpadnutí násilné t. j. takové, že se každý odpor proti vetřelcům jeví býti marným.

Čís. 659.

Výzva k vlastníku, honícímu na vlastním pozemku, k odevzdání zbraně nezakládá ještě rušení pokojné držby pozemků. (§ 83 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 23. prosince 1921, Kr II 356/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 15. března 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle § 83 tr. zák., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc nalézajícímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Dle rozsudkového zjištění, zakládajícího se dle rozhodovacích důvodů výhradně na doznání obžalovaného, vpadl týž s více ozbrojenými lidmi na luka Mikuláše Ch-a, kde byl tento se svým hajným na honě, zakázali mu stříleť a vyzvali ho, aby odevzdal zbraně. Nehledě k tomu, že dle protokolu o hlavním přelíčení znělo zodpovídání se stěžovatelovo v ten smysl, že šli na luka a Ch-a vyzvali, aby odevzdal zbraně, a že kdosi mu říkal, aby nestřílel, při čemž se stěžovatel nezmínil o tom, že by z osob, které na luka šly, byla některá bývala ozbrojena, stížnost, uplatňujíc patrně důvod zmatečnosti dle § 281 čís. 10 tr. ř., případně zdůrazňuje, že výzva k odevzdání zbraně (a stejně ani zákaz střílení) nezakládá rušení pokojné držby pozemků nebo práv se na ně vztahujících. Stížnost připouští, že by, předpokládajíc arci, že zjištěným jednáním bylo na Ch-ovi vydání zbraní (a upuštění od střílení) vynucováno, mohla býti řeč o skutkové podstatě zločinu vydírání ve smyslu § 98 b) tr. zák. Připomenouti dlužno, že výstup, o který jde, nacházel se, jak i z rozhodovacích důvodů rozsudku na jevo vychází, v souvislosti s akcí, která směřovala k tomu, aby soukromníkům byly odebrány zbraně. Ze samotných rozsudkových zjištění lze tudíž čerpati závěr, že i v tomto případě směřoval úmysl pachatelů, tedy i stěžovatelův, jen k tomu, aby Mikuláši Ch-ovi byly odebrány zbraně, pokud se týče aby byl Ch. pohnut k jich odevzdání. Že by bylo úmyslem jich bývalo, rušiti jmenovaného v pokojné držbě jeho

pozemku nebo práv naň se vztahujících, nebo že by si byli pachatelé aspoň uvědomili, že ho vkrcením na luka ruší v pokojné držbě pozemku toho neb oněch práv, jak je to pojmovým předpokladem zločinu dle § 83, odstavec první tr. zák., rozsudek nezjišťuje. Arci je čin stěžovatelův způsobitelným založití, jak i stížnost připouští, za jistých předpokladů skutkovou podstatu zločinu dle § 98 b) tr. zák.

Čís. 660.

Zločin dle § 68 tr. zák., spáchaný obsazením četnické stanice a poštovního úřadu.

Souběh zločinu dle § 83 tr. zák. se zločinem dle § 98 b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1921, Kr II 411/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 7. března 1921, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem pozdvižení podle § 68 tr. zák. a Jan K. též zločinem veřejného násilí podle § 83 tr. zák. a § 98 lit. b) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvody hmotněprávní zmatečnosti ve smyslu § 281 čís. 9 a), 10 tr. ř. provádí stížnost ohledně všech stěžovatelů pouze z části v ten způsob, že odporuje několika málo námitkami přímo výroku rozsudkovému, jímž stěžovatelé byli uznáni vinnými zločinem dle § 68 tr. zák., kdežto v ostatním sice nejprve všeobecně namítá, že by v úvahu přijíti mohla jen skutková podstata zločinu dle § 76 tr. zák., načež však ihned v zápětí opět dovozuje, že rozsudková zjištění (a výsledky posavadního řízení) ani k odsouzení stěžovatelů pro tento zločin nestačí, a končí závěrem, že pouze v jednání obžalovaných L., P. a K. na poštovním úřadě možno spatřovati skutkovou podstatu přestupku § 314 tr. zák., u Jana K. dle §§ 5, 314 tr. zák. Lze tudíž uplatňování důvodu zmatku dle § 281 čís. 10 tr. ř. shledávati jen v posléz zmíněném závěru a k němu se pojící části vývodů zmateční stížnosti. Nehledě k námitce, opírající se o svědecké údaje Josefa L. a Františka K., z nichž prý nevyplývá, že se k srocnému davu přidali obžalovaní L. a P., stížnost namítá dále, že ke srocní nedošlo ani na poštovním úřadě, kam prý jmenovaní dva obžalovaní s jakýmsi S. přišli jako jednotlivci jen za účelem kontroly. Obojí námitka mohla vzniknouti zřejmě jen následkem jednak právně mylného názoru stěžovatelů o podstatě srocní, jednak toho, že stížnost vytrhuje z celkového děje, zjištěného rozsudkem, na jedné straně události na četnické stanici, na druhé straně pak výstupy na poštovním úřadě a posuzuje je, ač následovaly dle rozhodovacích důvodů bezprostředně za sebou, beze zřetele na jich vzájemnou souvislost, zejména pak na souvislost s událostmi, které tomu, co se sběhlo na četnické stanici a na poštovním úřadě, předcházely. Jeť skutková podstata zločinu pozdvižení ve smyslu § 68 tr. zák. dána a je čin dokonán již tím, že se více lidí srotilo za tím účelem, aby vrchnosti kladen byl násilím odpor, a dlužno dle § 69 tr. zák. spatřovati pachatele zločinu v každém,